

Posłuchaj

()

[redacted]

℣ Dziękujemy Bogu i Ojcu Pana naszego Jezusa Chrystusa, zawsze modląc się za was,
℣ Usłyszawszy wiarę waszę w Chrystusie Jezusie i miłość, którą macie ku wszystkim świętym.
℣ Dla nadzieje, która jest wam odłożona w niebie, którąście słyszeli w słowie prawdy Ewangelii,
℣ Która przyszła do was, jako i na wszystkim świecie jest i owoc przynosi i pomnaża się jako i w was, ode dnia tego, któregoście usłyszeli i poznali łaskę Bożą w prawdzie.
℣ Jakoście się nauczyli od Epaphra, najmilszego spółsługi naszego, który jest wiernym sługą Chrystusa Jezusa dla was,
℣ Który też nam oznajmił miłość waszę w duchu.
℟ Ty zaś, Panie, zmiłuj się nad nami.

℟ Bogu niech będą dzięki.

℟ Na stolicy Dawidowéj i na królestwie jego siedzieć będzie, na wieki:
℟ I nazowią imie jego Bóg, mocny, książę pokoju.
℟ Rozmnożone będzie państwo jego, a pokoju nie będzie końca.
℟ I nazowią imie jego Bóg, mocny, książę pokoju.

[redacted]
[redacted]
℟ Dlatego i my ode dnia, któregośmy usłyszeli, nie przestawamy za was się modlić i prosić, abyście byli napełnieni znajomości woli jego we wszelakiéj mądrości i wyrozumieniu duchownem,
℟ Abyście chodzili godnie, Bogu we wszem się podobając, w każdym uczynku dobrym owoc przynosząc i rosnąc w znajomości Bożéj,
℟ Umocnieni wszelaką mocą według możności jasności jego, we wszelakiéj cierpliwości i nieskwapliwości z weselem:
℟ Dziękując Bogu Ojcu, który nas godnymi uczynił działu dziedzictwa świętych w światłości,
℟ Który nas wyrwał z mocy ciemności i przeniósł w królestwo Syna umiłowania swego,
℟ W którym mamy odkupienie przez krew jego, odpuszczenie grzechów.
℟ Który jest obrazem Boga niewidzialnego, pierworodny wszego stworzenia.
℟ Albowiem w nim wszystkie rzeczy są, stworzone na niebie i na ziemi, widzialne i niewidzialne, choć trony, choć państwa,

choć księztwa, choć zwierzchności, wszystko przezeń i w nim jest stworzono,
℟ A on jest przed wszystkimi, a wszystko w nim stoi.
℟ Ty zaś, Panie, zmiłuj się nad nami.
℟Bogu niech będą dzięki.

℟ Patrzyłem w widzeniu nocnem, a oto z obłoki niebieskimi syn człowieczy przychodził: i dane mu jest królestwo i cześć:
℟ I wszyscy narodowie pokolenia i języki służyć mu będą.
℟ Władza jego władza wieczna, która nie będzie odjęta, a królestwo jego, które się nie skazi.
℟ I wszyscy narodowie pokolenia i języki służyć mu będą.

[redacted]
[redacted]
℟ I on jest głową ciała Kościoła, który jest początkiem pierworodnym z umarłych, aby on był między wszystkimi, przodkowanie mając,
℟ Bo w nim upodobało się, aby wszystka zupełność mieszkała
℟ A żeby przezeń pojednało się wszystko, z nim uspokoiwszy przez krew krzyża jego, bądź co na ziemi, bądź co w niebiesiech jest.
℟ I was, którzyście niekiedy byli oddaleni i nieprzyjaciele umysłem w złośliwych uczynkach,
℟ I teraz pojednał w ciele ciała swego przez śmierć, aby was wystawił święte i niepokalane i nienaganione przed sobą:

℟. Jeźli jedno trwacie w wierze ugruntowani i stateczni, a nie poruszeni od nadzieje Ewangelii, którąście słyszeli, która opowiadana jest wszelkiemu stworzeniu, które jest pod niebiem, której ja Paweł stałem się sługą.
℣. Ty zaś, Panie, zmiłuj się nad nami.
℟. Bogu niech będą dzięki.

℣. Ty, Bethlehem Ephrata, malutkiś jest między tysiącmi Judzkimi: z ciebie mi wynidzie, który będzie panującym w Izraelu:
℟. A ten będzie pokojem.
℣. A wyjścia jego od początku, ode dni wieczności: i stanie i paść będzie mocą Pańską.
℟. A ten będzie pokojem.
℣. Chwała Ojcu i Synowi, * i Duchowi Świętemu.
℟. A ten będzie pokojem.

[redacted]

℟. Ponieważ więc Rok ten święty niejedną nastręczył nam sposobność do wyjaśnienia królestwa Chrystusowego, zdaniem naszem, uczynimy rzecz szczególnie odpowiadająca naszemu Apostolskiemu urzędowi, jeżeli przychylimy się do próśb bardzo wielu z pośród kardynałów, biskupów i wiernych, zanoszonych do Nas pojedynczo i zbiorowo, i ten właśnie Rok jubileuszowy zakończymy zaprowadzeniem w liturgji kościelnej osobnego święta Pana Naszego Jezusa Chrystusa Króla. Od

dawna już powszechnie nazywano Chrystusa królem w przenośnem tego słowa znaczeniu, a to z powodu najwyższego stopnia dostojeństwa, przez które wyprzedza wszystkie stworzenia i przewyższa je. Mówimy więc, iż Chrystus króluje w umysłach ludzkich, nie tyle dla głębi umysłu i rozległości Swej wiedzy, ile że On sam jest prawdą, a ludzie od Niego powinni prawdę czerpać i posłusznie ją przyjmować; mówimy też, iż Chrystus króluje w woli ludzkiej, ponieważ w Nim nie tylko nieskazitelna wola ludzka stosuje się zupełnie i z całem posłuszeństwem do najświętszej woli boskiej, lecz także dlatego, że Chrystus tak wpływa natchnieniami swemi na nasza wolną wolę, iż zapalamy się do najszlachetniejszych rzeczy. Wreszcie uznajemy Chrystusa, jako króla serc, dla Jego „przewyższającej naukę miłości” i dla łagodności i łaskawości, która przyciąga dusze. Żaden bowiem człowiek nigdy nie był i nie będzie do tego stopnia ukochanym przez wszystkie narody, jak Jezus Chrystus. Lecz, jeżeli głębiej wnikniemy w rzecz, widzimy, iż w właściwem tego słowa znaczeniu imię i władzę króla, należy przyznać Chrystusowi jako Człowiekowi, albowiem tylko o Chrystusie jako Człowieku można powiedzieć, iż otrzymał od Ojca „władzę i cześć i królestwo”; Chrystus bowiem, jako Słowo Boga, będąc współistotnym Ojcu, wszystko ma wspólne z Ojcem, a więc także najwyższe i nieograniczone władztwo nad wszystkiem stworzeniem.
℟. Ty zaś, Panie, zmiłuj się nad nami.
℟.Bogu niech będą dzięki.

℟. Raduj się wielce, córko Syon: wykrzykaj, córko Jeruzalem: Oto król twój przyjdzie tobie sprawiedliwy i zbawiciel:
℣. I będzie mówił pokój narodom,
℟. Władza jego od morza aż do morza, a od rzek aż do kończyn ziemie.
℟. I będzie mówił pokój narodom,

[redacted]

[redacted]a czem zaś polega ta godność i władza Pana Naszego, trafnie określa Cyryl Aleksandryjski: „Dzierży On, jednem słowem, panowanie nad wszystkiem stworzeniem, nie siłą wymuszone, ani od nikogo z zewnątrz, ale na mocy swej istoty i natury; znaczy to, że władza jego opiera się na tem przedziwnem zjednoczeniu, które zowiemy hypostatycznem. Stąd wniosek, że Chrystusowi należy się uwielbienie od ludzi i od aniołów, nie tylko jako Bogu, lecz zarazem aniołowie i ludzie mają być posłuszni i ulegli jego władaniu, jako Człowieka, mianowicie, iż na mocy samego zjednoczenia hypostatycznego Chrystus panuje nad całem stworzeniem. Aby zaś teraz określić pokrótce moc i istotę tego panowania, wystarczy wspomnieć, że obejmuje ono trojaką władzę, bez której nie można pojąć panowania. Dowodzą tego aż nadto świadectwa zaczerpnięte i podane z Pisma św. o powszechnem panowaniu naszego Odkupiciela i należy wierzyć jako w dogmat, iż Jezus Chrystus dany jest ludziom, jako Odkupiciel, aby weń wierzyli, a równocześnie jako prawodawca, aby Go słuchali; Ewangelie zaś opowiadają o Nim, nie tyle, że ustanowił prawa, ile przedstawiają Go, jako ustanawiającego prawo: którzykolwiek zaś zachowują Jego przykazania, o tych mówi Boski Mistrz w różnych okolicznościach i w różnych wyrażeniach, iż dadzą oni dowód swej ku Niemu miłości i w tej miłości wytrwają. O władzy zaś sędziowskiej, którą otrzymał od Ojca, Sam oznajmił Żydom, kiedy ci oskarżali Go o naruszenie spoczynku sabatu przez cudowne uzdrowienie człowieka chorego: „Bo Ojciec nikogo nie sądzi, lecz wszystek sąd oddał Synowi”. W tem zaś, jako rzecz nieodłączną od sądu zawiera się także i to, by jako sędzia miał prawo nagradzać i karać ludzi jeszcze za ich życia. Chrystusowi ponadto należy przyznać władzę, zwaną wykonawczą, ponieważ wszyscy powinni słuchać Jego rozkazów i to pod groźbą kar, jakich uporni nie mogą ujść.

[redacted] Ty zaś, Panie, zmiłuj się nad nami.

[redacted] Bogu niech będą dzięki.

[redacted] Ma królować, bo wszystko poddał Bóg pod nogi jego:
[redacted] Aby Bóg był wszystko we wszystkich.
[redacted] Gdy mu wszystko poddano będzie, [redacted] tedy i sam Syn będzie poddan Ojcu.
[redacted] Aby Bóg był wszystko we wszystkich.

[redacted]
[redacted]e jednak królestwo to jest głównie duchowe i do duchowych rzeczy się odnosi, tego bardzo jasno dowodzą tak słowa Pisma św., wyżej przytoczone, jak i Sam Chrystus Pan potwierdza to swoim sposobem postępowania. Albowiem przy wielu sposobnościach, ilekroć Żydzi, a nawet sami apostołowie błędnie mniemali, iż Mesjasz wywalczy ludowi wolność i przywróci królestwo Izraelskie, On zbijał ich czcze mniemania i odbierał im nadzieję; gdy otaczająca i podziwiająca Go rzesza, miała obwołać Go królem, uszedł i ukrył się i tak uchylił się od tytułu i godności; a wobec Namiestnika rzymskiego oświadczył, iż królestwo Jego nie jest z tego świata. A królestwo to, jak je przedstawiają ewangelje, jest tego rodzaju, iż chcący weń wejść, przygotowują się przez pokutę, nie mogą zaś inaczej wejść, jak przez wiarę i chrzest, który choć jest zewnętrznym obrzędem, jednak oznacza i sprawia wewnętrzne odrodzenie: to królestwo przeciwstawia się jedynie królestwu szatana i mocom ciemności, a od swych zwolenników wymaga nie tylko, aby oderwali się od bogactw i rzeczy ziemskich i wyżej cenili nad nie skromność obyczajów i łaknęli i pragnęli sprawiedliwości, lecz także, aby się zaparli samych siebie i nieśli swój krzyż. Ponieważ zaś Chrystus, jako Odkupiciel, krwią swoja nabył Kościół, a jako Kapłan, złożył ze Siebie ofiarę za grzechy i ustawicznie ją składa — któż nie widzi, iż królewska Jego władza ma charakter obu tych urzędów i w nich uczestniczy? **Błądziłby zresztą bardzo ten, ktoby odmawiał Chrystusowi Człowiekowi, władzy nad jakiemikolwiek sprawami**

doczesnemi, kiedy On od Ojca otrzymał nieograniczone prawo nad stworzeniem tak, iż wszystko poddane jest Jego woli. Przeto powagą Naszą apostolską, ustanawiamy święto Pana Naszego Jezusa Chrystusa Króla, które ma być obchodzone na całym świecie corocznie, w ostatnią niedzielę miesiąca października, t.j. w niedzielę poprzedzającą uroczystość Wszystkich Świętych. Polecamy również, aby w tym dniu corocznie odnawiano poświęcenie całego rodu ludzkiego Najświętszemu Sercu Pana Jezusa.
℟. Ty zaś, Panie, zmiłuj się nad nami.
℟. Bogu niech będą dzięki.

℣. Uczynił nas królestwem i kapłany Bogu i Ojcu swemu:
℟. Jemu chwała i władza na wieki wieków.
℣. On jest pierworodny z umarłych i książę królów ziemie.
℟. Jemu chwała i władza na wieki wieków.
℣. Chwała Ojcu i Synowi, * i Duchowi Świętemu.
℟. Jemu chwała i władza na wieki wieków.

[redacted]

[redacted]nego czasu: Rzekł Piłat do Jezusa: „Czy Ty jesteś Król żydowski?” Odpowiedział Jezus: „Czy sam od siebie to mówisz, czy inni ci o Mnie powiedzieli?” Odpowiedział Piłat: «Czyż ja jestem Żydem? Naród Twój i najwyżsi kapłani wydali mi Ciebie. Cóżeś uczynił?» Odpowiedział Jezus: «Królestwo moje nie jest z tego świata. Gdyby z tego świata było królestwo moje, słudzy moi walczyliby niechybnie, żebym nie był wydany Żydom. Ale teraz królestwo moje nie jest stąd». Rzekł Mu tedy Piłat: «Więc Tyś jest król?» Odpowiedział Jezus: «Sam mówisz, że ja jestem królem. Jam się na to narodził i na to przyszedłem na świat, aby dać świadectwo prawdzie. Każdy, który z prawdy jest, słucha głosu mego».

[redacted]

[redacted]zyż dla Króla wieków było czymś wielkim stać się Królem ludzi? Nie jest bowiem Chrystus Królem Izraela dla nakładania podatków lub żeby mieć wojsko żelazem uzbrojone i fizycznie pokonywać wrogów, lecz jest On Izraela Królem, aby duszami rządzić, o wieczność się troszczyć, wierzących, ufających, kochających do Królestwa Niebieskiego prowadzić. A więc iż Syn równy Ojcu, Słowo przez które wszystko się stało, zechciał zostać Królem żydowskim, to było objawem Jego hojności, a nie wywyższenia, dowodem Jego miłosierdzia, a nie zwiększenia władzy. Ten bowiem, który na ziemi nazwany jest Królem żydowskim, w niebie jest Panem Aniołów. Czy tylko Żydów Chrystus jest Królem, czy też i pogan? Owszem, i pogan. Gdy bowiem przez Proroka powiedział: Oto Ja ustanowiony zostałem przez Niego Królem na Syjonie, świętej górze Jego, abym głosił przykazania Pana, to aby z powodu góry Syjon ktoś nie myślał, iż tylko Królem Żydów został On ustanowiony, zaraz

dodał: Pan rzekł do Mnie: „Tyś jest moim Synem, Ja dzisiaj zrodziłem Ciebie. Żądaj ode Mnie, a dam Ci w dziedzictwo narody i krańce ziemi w posiadanie Twoje”.
℟ Ty zaś, Panie, zmiłuj się nad nami.
℟Bogu niech będą dzięki.

℟ Królestwo świata tego przeszło do Pana naszego i Chrystusa Jego,
℟ I będzie królował na wieki wieków.
℟ Oddadzą Mu pokłon wszystkie rodziny narodów, bo władza królewska należy do Pana.
℟ I będzie królował na wieki wieków.

[redacted]

℟dpowiedział Jezus: „Królestwo moje nie jest z tego świata. Gdyby z tego świata było Królestwo moje, słudzy moi walczyliby niechybnie, żebym nie był wydany Żydom. Ale teraz Królestwo moje nie jest stąd”. To jest właśnie to, co dobry Mistrz chciał, abyśmy wiedzieli. Pierwej jednak miało być wykazane błędne pojęcie tego królestwa przez ludzi, to jest pogan i Żydów. Od nich Piłat to usłyszał, że Jezus miał niby ponieść śmierć dlatego, że pragnął królestwa w sposób niezgodny z prawem. Albo też, skoro rządzący zwykli zazdrościć mającym dopiero objąć władzę, należało się wystrzegać, aby Jego królestwo nie było przeciwne czy to Rzymianom, czy to Żydom. Mógł zaś Pan odpowiedzieć: Królestwo moje nie jest z tego świata, na pierwsze pytanie namiestnika, gdy ten Mu rzekł: Czy Ty jesteś Król żydowski? Zapytał go jednak, czy sam od siebie to powiedział, czy

od innych to usłyszał. Jego własną odpowiedzią chciał wykazać, iż to Mu Żydzi jako winę zarzucili. Odsłaniał w ten sposób ludzkie myśli, które sam znał i o których wiedział, że są marnością. Po odpowiedzi Piłata już Żydom i poganom dosadniej i bardziej odpowiednio rzekł: Królestwo moje nie jest z tego świata.
℟. Ty zaś, Panie, zmiłuj się nad nami.
℟. Bogu niech będą dzięki.

℣. Dziesięć rogów, które widziałeś, to dziesięciu królów. Będą oni walczyć z Barankiem, ale Baranek ich zwycięży,
℟. Bo jest Panem nad pany i Królem królów.
℣. Rozpoczął panowanie Pan Bóg nasz wszechmogący. Weselmy się i radujmy, i oddajmy Mu chwałę.
℟. Bo jest Panem nad pany i Królem królów.
℣. Chwała Ojcu i Synowi, * i Duchowi Świętemu.
℟. Bo jest Panem nad pany i Królem królów.

[redacted]

℣. nego czasu: Był dworzanin pewien, którego syn chorował w Kafarnaum. Ten, gdy usłyszał, że Jezus przybył z Judei

do Galilei, poszedł do Niego i prosił Go, aby przyszedł i uleczył syna jego, bo już dogorywał. I rzekł do niego Jezus: «Jeśli nie widzicie znaków i cudów, nie wierzycie». Rzecze do Niego dworzanin: «Panie, przyjdź pierwej, zanim umrze syn mój». Rzecze do niego Jezus: «Idź, syn twój żyje». I uwierzył ów człowiek słowu, które mu powiedział Jezus, i poszedł. A gdy był w drodze, wyszli na jego spotkanie słudzy i oznajmili mówiąc: «Syn twój żyje». Zapytał ich tedy o godzinę, w której mu się polepszyło. I rzekli mu: «Wczoraj o godzinie siódmej opuściła go gorączka». Poznał tedy ojciec, że była to godzina, w której powiedział do niego Jezus: Syn twój żyje. I uwierzył sam i cały dom jego.

[redacted]

[redacted]zytanie Ewangelii Świętej, któreście teraz, bracia, usłyszeli, nie potrzebuje wykładu. Ale, żeby się nie zdawało, że przechodzimy obok niego w milczeniu, powiedzmy co nieco na jego temat, raczej w formie zachęty niż wykładu. Co zaś do wykładu to widzę, że potrzeba nam go jedynie w kwestii, czemu ten, co przyszedł, by uprosić zdrowie dla syna, usłyszał: Jeśli znaków i cudów nie ujrzycie, nie wierzycie. Bo ten, co starał się o zdrowie syna, wierzył bez wątpienia. Bo też nie starałby się o zdrowie u Tego, co do którego nie wierzyłby, że zdrowie daje. Czemu zatem mówi się: Jeśli znaków i cudów nie ujrzycie, nie wierzycie – temu, co uwierzył zanim zobaczył znak?

[redacted]Ty zaś, Panie, zmiłuj się nad nami.

[redacted]. Bogu niech będą dzięki.

Módlmy się.
Wszechmogący wieczny Boże, który przez ukochanego Syna swego, Króla wszechświata, wszystko odnowić postanowiłeś spraw miłościwie, by wszystkie rodziny narodów, wskutek ran grzechowych rozdzielone, poddały się Jego najsłodszemu Panowaniu.
Który z Tobą żyje i króluje w jedności Ducha Świętego Bóg przez wszystkie wieki wieków.
R. Amen.

Chcesz czytać wszystko?

Wykup abonament.

[redacted]

Kartą, paypalem lub bezpośrednim przelewem.

Datki

Jak podobał Ci się ten wpis?

Kliknij na gwiazdkę, by go ocenić!

Oceń

Średnia ocena / 5. Policzone głosy:

Jeszcze bez oceny. Bądź pierwszy!

Jeśli podobał Ci się ten wpis ...

Obserwuj nas na mediach społecznościowych!

Related